

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ (Ιω. 5, 1-15)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στο Γαλατά, στις 18/5/1997)

Γαλήνια αναμονή

Ακούσαμε στο Ευαγγέλιο, ότι στην Ιερουσαλήμ υπήρχε μια κολυμβήθρα, που ήταν επάνω σε μια πηγή. Πότε-πότε κατέβαινε, σ' αυτή ένας Άγγελος και ανατάραζε το νερό. Και τότε όποιος πρόφτανε και έμπαινε μέσα πρώτος, γινόταν υγιής οποιαδήποτε ασθένεια και αν είχε. Γι' αυτό, πολλοί ασθενείς μαζεύονταν γύρω από την κολυμβήθρα και περίμεναν τη στιγμή που ο Άγγελος θα ανατάραζε το νερό. Όποιος πρόφτανε έμπαινε μέσα πρώτος.

Εκεί ήταν και ένας άνθρωπος που περίμενε, άρρωστος, τριάντα οχτώ χρόνια. Τριάντα οχτώ χρόνια, καθόταν έξω από την κολυμβήθρα και περίμενε να ταραχτεί το νερό, για να μπει μέσα να γίνει καλά. Αλλά ήταν παράλυτος. Και να έβλεπε να ταραάζεται το νερό, όσο να κάνει να κινηθεί, -πώς να κινηθεί ο παράλυτος; και πού να κινηθεί;- πρόφταναν άλλοι και έμπαιναν μέσα και γίνονταν καλά.

Και να ο παράλυτος στέκει δίπλα από την κολυμβήθρα τριάντα οχτώ χρόνια. Και περιμένει με την ελπίδα ότι θα προφτάσει, κάποια φορά, να μπει πρώτος, ενώ θα ταρασσεται το νερό. Βέβαια θα πει κανείς, πώς να προφτάσει; Είναι δυνατόν ποτέ; Όλοι οι άνθρωποι αυτό έβλεπαν και το καταλάβαιναν. Αλλά ο ίδιος αντί να κάνει τέτοιες πικρές σκέψεις, και να λέει: «μάταιος ο κόπος για μένα», έκανε σκέψεις καλλίτερες και βαθύτερες: «Το νερό», σκεπτόταν, «έτσι και αλλιώς, δεν θεραπεύει μόνο του. Αν δεν κατεβεί ο Άγγελος του Κυρίου να το αναταράξει, αν δεν έρθει η χάρη και η δωρεά του Θεού, τίποτε δεν γίνεται για κανέναν». Και για να επισφραγίσει ο Θεός, ότι μόνο με την χάρη του γίνονταν οι θεραπείες, δεν θεραπεύονταν κάθε φορά πολλοί, σαν να είχε τάχα το νερό ιαματικές ιδιότητες, αλλά μόνο εκείνος που έμπαινε πρώτος.

Φανταστείτε λοιπόν με τι ορμή έτρεχαν οι άνθρωποι, και πόσοι ορμούσαν ταυτόχρονα στο νερό. Και όμως μόνο ένας, ο πρώτος, λάβαινε την ίαση. Και ο παράλυτος αντί να απογοητευτεί για τον εαυτό του, αντί να απογοητευτεί από τον Θεό, που έβαλλε κριτήριο το: «όποιος μπει πρώτος», δηλαδή όποιος είναι καταφερτζής, όποιος είναι πιο γερός, ή στο κάτω-κάτω, όποιος έχει άνθρωπο, περίμενε υπομονετικά και σκεπτόταν: «Ο Θεός είναι ο Πατέρας μας. Ο Θεός

είναι οικτίρμων και ελεήμων, μακρόθυμος και πολυέλεος. Ο Θεός είναι Πατέρας των ορφανών. Ο Θεός είναι Πατέρας των φτωχών. Ο Θεός είναι Πατέρας των αδικημένων». Είναι γεμάτη η Αγία Γραφή από τις διαβεβαιώσεις αυτές.

Και ο παράλυτος όλα αυτά τα έβαζε κάθε ημέρα στην καρδιά του, και βλέποντας την χάρη του Θεού να εξαπλώνεται, αντί να σκληραίνει, με το παράπονο «γιατί όχι σε μένα;» θαύμαζε την αγάπη του Θεού και την ευσπλαχνία Του και έλεγε: «Λίγο ακόμη και θα 'ρθεί η σειρά μου. Υπομονή! Ο Θεός είναι ο Πατέρας των φτωχών. Ο Θεός είναι ο Πατέρας των πονεμένων και των θλιβομένων. Είναι Πατέρας του κάθε αδικημένου. Τι και αν εγώ αδικήθηκα από οποιαδήποτε αιτία, και βρίσκομαι σ' αυτή την κατάσταση; Ο Πατέρας μας θα απλώσει το χέρι Του και σε μένα!». Και περνάνε έτσι τριάντα οχτώ ολόκληρα χρόνια.

Εμείς στη θέση του τι θα κάναμε; Θα περιμέναμε υπομονετικά; Ή θα φεύγαμε και θα μουρμουρίζαμε: «τουλάχιστον να περνάει η ζωή μας με λιγότερο παράπονο, με λιγότερη αγωνία. Έτσι και αλλιώς παλιοζωή είναι, τουλάχιστον ας τελειώσει ήρεμα. Γιατί ελπίδα δεν υπάρχει». Ο άνθρωπος αυτός δεν είπε ποτέ: «ελπίδα δεν υπάρχει». Αφού Θεός υπάρχει, και ο Θεός είναι η ελπίδα μας, περίμενε. Περίμενε από το χέρι του Θεού, γιατί ο Θεός, είναι πολύ πιο εύσπλαχνος από τους ανθρώπους. Που κανένας από αυτούς δεν φιλοτιμιόταν, βλέποντας την κατάσταση και την αθλιότητά του, να τον σπρώξει στην κολυμβήθρα του Σιλβάμ, όταν εταράζετο το ύδωρ. Όλοι κοίταζαν τον εαυτό τους.

Εκείνος περίμενε από τον Θεό.

Πρόσθεσέ μας πίστη Κύριε

Η μεγάλη τραγωδία είναι ότι υπάρχουν άνθρωποι που καμαρώνουν για το ότι δεν έχουν καθόλου πίστη. Μεγαλύτερη αθλιότητα δεν υπάρχει. Στις 28 του Ιουνίου γιορτάζουν οι Άγιοι Ανάργυροι, Κύρος και Ιωάννης. Ήταν από την Αλεξάνδρεια. Εκεί, στον ναό των Αγίων Αναργύρων, είχε πάει ένας ασθενής και προσευχόταν ημέρες πολλές. Μια ημέρα, ενώ προσευχόταν, βλέπει όραμα: Τους Αγίους Αναργύρους να στέκουν μπροστά στον θρόνο του Χριστού και να Τον παρακαλούν: «Χριστέ μου, λυπήσου το πλάσμα Σου που Σε παρακαλεί. Δώσ' του την ίαση». Αλλά ο Χριστός, έκανε τον κουφό. Δεν έδινε σημασία, «ούτε ναι ούτε όχι».

Τότε κατεβαίνουν οι Άγιοι Ανάργυροι και λένε στον προσευχόμενο, τον

επικαλούμενο αυτούς και τον Χριστό. «Μην απογοητεύεσαι, μην επηρεάζεσαι. Ο Χριστός είναι οϊκτίρμων και ελεήμων, θα μας ακούσει. Συνέχισε την προσευχή σου. Μην φεύγεις από την εκκλησία». Μένει ο άνθρωπος στην εκκλησία και προσεύχεται συνεχώς. Και ξαναβλέπει το ίδιο όραμα. Οι Άγιοι Ανάργυροι, γονατιστοί, μπροστά στον θρόνο του Χριστού τον παρακαλούν. Και πάλι ο Χριστός κοιτάζει αλλού. Τότε κόβει τον άνθρωπο κρύος ιδρώτας: «Ο Χριστός ακούει την δέηση για μένα, αλλά δεν θέλει να την «ακούσει». Τι χάνω τον καιρό μου εδώ;»

Αλλά κάνοντας τον λογισμό αυτό βλέπει τους Αγίους Αναργύρους, πάλι δίπλα του και του λένε: «Μην απογοητεύεσαι, μην επηρεάζεσαι, ο Χριστός είναι οϊκτίρμων και ελεήμων, οπωσδήποτε θα μας ακούσει, γιατί μας αγαπάει και σε αγαπάει». Προσεύχονται πάλι οι Άγιοι Ανάργυροι, γονατιστοί μπροστά στον θρόνο του Χριστού. Και γυρίζει ο Χριστός και τους λέει: «Επί τέλους πηγαίνετε και κάνετε καλά τον άνθρωπο αυτό. Μη χάνετε λεπτό. Πηγαίνετε τώρα».

Αυτή η ιστορία μας δείχνει την απέραντη ευσπλαχνία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Και το Ευαγγέλιο που ακούσαμε έρχεται να την φανερώσει ακόμη περισσότερο.

Ποιοί θα μας πουν για την αμαρτία...

Έρθε ο Χριστός στην κολυμβήθρα, που ήταν στην Προβατική πύλη της Ιερουσαλήμ και πήγε κατ' ευθείαν στον παράλυτο. Πήγε επίτηδες εκεί, για να τον βρει. Του λέει:

-Θέλεις να γίνεις καλά;

Απάντησε εκείνος:

-Πώς να γίνω καλά; Δεν έχω κανένα να με βάλλει στο νερό, είμαι παράλυτος. Όσο να σειστώ εγώ, όταν τaráσσεται το ύδωρ, άλλος έχει μπει, άλλος έχει θεραπευτεί.

Του λέει ο Χριστός:

-Κοίταξε ποιός είμαι. Λες: «άνθρωπο δεν έχω». Και επειδή υπάρχουν άνθρωποι, που δεν έχουν άνθρωπο, γι' αυτό Εγώ κατέβηκα στην γη και έγινα άνθρωπος. Μην τα επαναλάβεις ποτέ τα λόγια αυτά.

«Ίδε δια σε άνθρωπος γέγονα, δια σε σάρκα περιβέβλημαι, και λέγεις

άνθρωπον ουκ έχω; Άρον τον κράββατόν σου και περιπάτει» Πάρε το κρεβάτι σου και φύγε. Και ο άνθρωπος έγινε καλά αμέσως. Σήκωσε το κρεβάτι του στον ώμο, ο παράλυτος, που δεν μπορούσε να κινηθεί, και έφυγε. Έφυγε, υπακούοντας στην εντολή του Χριστού, χωρίς να προσέξει, χωρίς να προλάβει να ρωτήσει, ποιός ήταν εκείνος που τον έκανε καλά. Και ο Χριστός εξαφανίστηκε ανάμεσα στο πλήθος. Ο παράλυτος, έτρεξε στο ναό, να ευχαριστήσει τον Θεό.

Τον βλέπουν οι Εβραίοι να βαστάζει το κρεβάτι του, ημέρα αργίας, ήταν Σάββατο, και του λένε:

-Πώς και κουβαλάς το κρεβάτι σου; Είναι αμαρτία.

Τους λέει:

-Εκείνος που με έκαμε καλά, μου είπε να το κρατήσω και να το μεταφέρω. Και τον άκουσα. Γιατί αν δεν ήταν του Θεού, αν δεν ήταν Θεός, πώς θα έκανε τέτοιο πράγμα;

Τον βρίσκει αργότερα ο Χριστός και του λέει: «Βλέπεις; Έγινες καλά. Μην αμαρτάνεις από εδώ και πέρα, γιατί αιτία όλων των κακών είναι η αμαρτία. Φρόντισε να είσαι, όσο το δυνατόν, ευάρεστος στον Θεό. Η αμαρτία φέρνει το κακό στον άνθρωπο. Η αμαρτία χωρίζει από τον Θεό. Η αμαρτία χωρίζει από την πίστη. Η αμαρτία καταστρέφει την ελπίδα». «Ποιός είσαι Κύριε;», ρώτησε ο παράλυτος. «Εγώ είμαι, που σε θεράπευσα». Και πήγε ο άνθρωπος γεμάτος χαρά, να πει στους Εβραίους, ότι ο Ιησούς τον έκανε καλά, νομίζοντας ότι θα πίστευαν και εκείνοι στον Χριστό. Για να τους βοηθήσει το έκανε και να τους φωτίσει.

Όποιος ελπίζει στο Θεό δεν διαψεύδεται

Και εμείς πρέπει να φροντίσουμε να μεγαλώσουμε και να βαθύνουμε την πίστη μας στον Χριστό με τα καλά μας έργα, με την υπομονή μας, με την ελπίδα μας, με την νηστεία μας, με την προσευχή μας, με το να τρέχουμε, όσο το δυνατόν μπορούμε περισσότερο εκεί που είναι ο Θεός, στην εκκλησία Του, και μάλιστα την ώρα της Λειτουργίας.

Και να φροντίσουμε να παίρνουμε μέσα μας τον Χριστό, το Ζωοποιό Σώμα Του και το τίμιο Αίμα Του, που μας καθαρίζει από κάθε αμαρτία και μας δίνει την αιώνια ζωή.

Ας μάθουμε να πιστεύουμε στον Χριστό, να ελπίζουμε στον Χριστό, και να καρτερούμε τον Χριστό. Είναι ο Πατέρας μας. Κανένας δεν μας αγαπάει τόσο. Και δεν θα μας αφήσει ποτέ. Αμήν.-